Poštarina plaćena u gotovu

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VII. ZAGREB, 10. VELJAČE 1952. BROJ 4

»Ljubim Te, Gospodine, kreposti moja: Gospodin je tvrđava moja, zaklon moj i izbavitelj moj«

(Ps 17, 2, 3).

Iz Ulaza današnje sv. Mise.

Kristovo kraljevstvo

Isusa kao dijete donesoše u hram, da Ga Bogu prikažu. Ondje Ga uze na svoje ruke starac Simeon. I napunjen Duhom Svetim reče: »Sad otpuštaš s mirom slugu svoga, Gospodine, po riječi svojoj; jer vidješe oči moje spasenje Tvoje, koje si pripravio pred licem svih naroda: svijetlo da rasvijetli neznabošce, i slavu naroda Tvoga Izraelskoga« (Lk. 2, 29-32). Starac Simeon je tada imao pred svojim umornim i napola već ugašenim očima novi divni svijet. On je gledao, kako je svijetlo prodrlo u tamu poganstva. Gledao je čete pogana, kako izlaze iz sjene smrti i svečano stupaju s djecom izraelskoga naroda u suncem milosti rasvijetljenu zemlju, u novo kraljevstvo Božje.

Krist je, kao jedinorođenac Očev, Kralj toga kraljevstva Božjega. Bog Mu je dao i moć i slavu i kraljevstvo i sve narode i plemena i jezike, da Mu služe (Danijel 7, 14). Za sve je ljude živio i umro. On je uzeo ljudsku narav i tako postao brat svakoga čovjeka. Njegova na Križu prolivena Krv imade toliku vrijednost, da su njom mogla biti otkupljena ne samo sva djeca Adamova, nego i tisuće svjetova.

Mala gorska Kanaanska zemlja je doduše prostor, na komu je završio život Spasiteljev. Ali ona nije svojim međama ograničila blagoslovene učinke Njegova života i smrti. Krist je sunce čovječanstva. On, kao i vidljivo sunce na svodu nebeskom, šalje zrake milosti i svrhunaravnoga života preko granica svoje uže domovine, preko bregova i obala morskih na sve dijelove zemlje, u najudaljenije i najmanje otoke Tihoga oceana. On nije doduše pošao k poganima, ali je postavio Apostole, čijim je rukama povjerio puninu svojih milosti i poslao ih poslije toga u cijeli svijet da šire kraljevstvo Božje. A kad su oni umrli, nastavili su njihov započeti rad u istom duhu njihovi nasljednici: biskupi, svećenici i misionari.

Biskup Mazenoda je osnovatelj misionarske družbe Oblata Bezgrešne Djevice Marije. Jednoga je dana na zemljopisnoj karti promatrao kretanje svojih misionara, koji su prolazili snježnim poljanama Sjeverne Amerike sve do granice Zemlje. Iznenada je zahvaćen svetim tim gledanjem i do suza je bio ganut. Njegova, sveta i plemenita duša je uzdrhtala nad riječima, koje je Spasitelj rekao Apostolima: »Idite, dakle, i naučavajte sve narode« (Mt. 28, 9). I opet: »Idite po svemu svijetu i propovijedajte Evanđelje svakom stvorenju« (Mt. 16, 15). I drugom zgodom reče: »I propovijedat će se ovo Evanđelje o Kraljevstvu po svem svijetu za svjedočanstvo svim narodima i tada će doći svršetak« (Mt. 24, 14).

Svjetsko kraljevstvo Aleksandra Velikoga zbližilo je međusobno razne narode. Grčka kultura, takozvani helenizam, išao je u prilog ovom osvajaču, jer se posvuda učvrstio i slomio je stare granice među narodima. A rimskim svjetskim carstvom nastavljeno je to zbližavanje.

Samo je jedan narod postojao, koji je pokušavao, da se tome protivi, a to je bio židovski narod. Nitko nije bio tako ponosan na svoju vrlo promjenljivu tisućgodišnju povijest, kao što je on bio ponosan. Svaki korak i nogostup, kojega je Židov načinio u svojoj zemlji, svako selo, svaki grad, svaki zdenac, svaka rječica, svako brdo i dolina i Genezaretsko jezero govorilo mu o kraljevstvima i kraljevskim junacima, o slavnim djelima njegovih preda i o osobitoj zaštiti Božjoj.

Svaka ta uspomena dignula mu srce, da življe kuca. Ali su svete knjige izvještavale i o progonima i poniženjima i o sramotnom potlačivanju, koje su nad Židovima vršili pogani. A to je u njima podizalo negodovanje i poticalo ih na mržnju.

Židovski narod nije htio da ukloni iz svoga srca pomisao na osvetu i buntovničke težnje, odkada su Rimljani došli i pokorili ga. U Jeruzalemu i u drugim gradovima zemlje nadaleko se raširila poganska kultura. Nastajali su neprestani sukobi, u kojima Rimljani nisu štedjeli ni ljudske ni životinjske živote. Obijest naime i nestašnost rimskih upravitelja zemlje i rimskih činovnika, koji su se usudili da diraju u sveta prava i običaje židovskoga puka, sve je to moglo Židove toliko daleko razdražiti, da je vatra uzbune u njihovim srcima ne samo tinjala, nego i često provalila u veliki uništavajući požar.

Židovi su gorili tolikom mržnjom na Rimljane i sve strance zbog njihova izazivanja i tlačenja, da su toj svojoj mržnji otvoreno davali oduška, javno ih nazivali »psima«. A pas je kod njih bio znak svega najprezrenijega i najnižega.

Dakako da su Židovi u tom raspoloženju toliko žudili za Mesijom, koji će biti kralj njihov i osloboditi ih od zemaljskih domovinskih tlačitelja i neprijatelja. I kad je Krist došao kao Kralj Božjega Kraljevstva na zemlju, koje imade organizirati i voditi ljude k spasenju duša i u kraljevstvo nebesko, Pilat im Ga kao kralja predstavio, onda su Ga odbacili riječima: »Nemamo kralja (Isusa), nego cara (rimskoga)« (Iv. 19, 16).

Uzalud je Spasitelj svečano izjavio Pilatu da je Kralj, kad Ga je pitao: »Dakle si Ti kralj? Isus odgovori: »Ti govoriš pravo, ja sam Kralj« (Iv. 18, 37). Ni ta svečana izjava nije opametila Židove. Oni su Ga odbacili, ali On je ostao i kralj njihov i kralj sviju naroda do danas i do vijeka.

ZDRAVO, MARIJO!

Zdravo, Marijo! — kliče Ti jutarnje zvono,
što dolom i gajem romoni milo;
pozdravlja Te rumeno jutarnje sunce,
i baca snopove zlata u Tvoje krilo.

Zdravo, Marijo! — šapće Ti biserna rosa,
što na latici proljetnog cvijeta blista,
i gubi se pod sunčanim žarom u svemiru
te pozdravlja Tebe, o Djevo čista.

Zdravo, Marijo! — ptičica na grani poje,
i šumi lišće, pa priča iz davnine,
pozdravlja Te žubor potoka bistru,
što niče ko srebrna nit ispod planine.

Zdravo, Marijo! — u svom veličanstvu velebnog
jutra — pjeva Ti, Djevo, priroda cijela.
Zdravo, Marijo! — kliče Ti srce moje
i pozdravlja Tebe, oj Lurdska Ružo bijela!

Uvijek s Tobom, Spasitelju!

Kazao si, Isuse: Koji nije sa mnom, protiv mene je; i koji sa mnom ne sabira, prosipa.

Sami, bez Tvoje pomoći ne možemo biti, dobri Spasitelju. Zasjede čekaju na nas, iskušenja i grijesi odvlače nas u svoje vrtloge i bezdane. Nečisti dusi bore se da nas prevladaju i otmu Tebi.

Samo iz oslona na Tvoju nauku i na Tvoje milosti crpimo snagu, da izdržimo sve nasrtaje zlih duhova. Samo združeni s Tobom, Spasitelju, postajemo snažni, otporni i hrabri.

Ti tražiš našu dušu potpuno za Boga. Nema i ne može biti nikakovih nagodbi između vječnih Božjih zakona i popuštanja našim slabostima. Nema nagodbi između jedne, nepromjenljive Istine i bezbroj zamamnih priviđenja raznih, promjenljivih istina. Nema nagodbi između božanske Ljubavi, koja se žrtvovala za naše spasenje, i žalosnih ljudskih strasti.

Zato smo s Tobom, Spasitelju, samo onda, ako potpuno i dosljedno prihvaćamo Tvoje zapovijedi. Zato s Tobom sabiremo, ako idemo putem, koji si nam Ti odredio, a prosipamo, ako skrećemo, svojevoljno i lakomisleno, na stranputice života. Ali teško je nama na onakvim putevima, jer kuću za vječnost gradimo samo na čvrstome temelju, a taj je temelj Tvoje Evanđelje.

— »GLASNIK SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE« u Beogradu donosi slijedeću vijest: »Belgijski ilustrirani »Le Matsch du Monde« donosi jedan interesantan snimak Hristova lika na čistom nebu Korejskog fronta. Ovaj čudnovati događaj nehotično je fotografirao jedan američki avijatičar sa svoga aviona za vrijeme borbe dvaju bombardera. Ne znajući, šta film sadrži, osim borbe dvaju bombardera, on je poslao snimak svojoj obitelji u Chicago, da ga razvije. Zaprepašćeni njegovi roditelji su vidjeli Hristov lik stvarno obrazovan od oblaka. Pri vrhu se osim toga vide i dva bombardera, koji su se borili. Jedan chicaški list je objavio ovu »Božju fotografiju«, kako ju je publika nazvala, uz koju je iznio i pojedinosti, da dokaže autentičnost snimka«.

Je li vjera samo za žene?

Mnogi kažu: Vjera je stvar osjećaja, zato je dobra za djecu i za ženski svijet, kod kojih ne prevladava razum nego osjećaj. Ali nije za muževe, koji se vode razumom i voljom, a ne osjećajima, ne sentimentalitetom.

Na to odgovaramo: Vjera nije stvar osjećaja, nego obratno stvar razuma i volje. Ta bit vjere stoji u osvjedočenju razuma o vjerskim istinama i u vjernom izvršivanju svih vjerskih dužnosti, za što se traži volja. Dakle vjera je za sve, koji imadu razum i volju, a to su svi ljudi bez razlike, a u prvom redu muževi. Osjećaji su nešto nebitno. Što više, prevelika osjećajnost može biti neistinita, nerazumna i štetna.

U čemu je prava ljubav

Ljubav prema Bogu je krepost, pa prema tomu i trajno stanje, koje Bog ulijeva u našu dušu s posvećujućom milosti. Ta se krepost očituje u činima ljubavi, o kojima smo već govorili, a koji izlaze iz naše volje, potpomognute s danom milosti. Ti su čini ljubavi duhovnog karaktera, i po sebi ih ne osjećamo. Ipak se često događa, jer je duša spojena s tijelom, da takvi sveti čini ljubavi utječu na nižu narav čovječju, te čovjek osjeća neku radost i slatkoću i milinu u srcu, tako da mu često poteku i suze radosnice. Ovakvi osjećaji ne spadaju na bitnost ljubavi prema Bogu, ali ako se pojave, oni su popratna pojava te ljubavi, i po sebi su dobri.

Valja nadalje znati, da ovakve pojave slatke radosti mogu izvirati iz naravi, a to biva osobito kod osoba, koje su po naravi osjetljive i čuvstvene, te ih svaka ugodna, dobra i lijepa stvar gane. Ženske osobe većinom posjeduju takvu narav. Muškarci obratno imadu tvrđu narav, pa zato njihovu ljubav prema Bogu, makar kako velika bila, rijetko kada prate nježni osjećaji. Nijesu dakle kod toga glavno ugodni osjećaji, nego volja spojena čvrsto s voljom Božjom.

Osjetna ljubav prema Bogu je dar milosti, kojim Bog privlači duše k sebi i odvraća ih od ispraznih zemaljskih užitaka. Mi ih kadkad i trebamo, kao tjelesna bića, i moramo po primjerima Svetaca da ih na dobro upotrijebimo. Ali uvijek treba da imamo na pameti, da slatka čuvstva nisu pravilo i mjerilo ljubavi prema Bogu.

Mjerilo naše ljubavi prema Bogu jesu naša djela i patnje, koje činimo i trpimo za Boga i radi Boga. Sv. Terezija kaže: Ako biste me pitali, kako se ta ljubav stječe, rekla bih vam: s odlukom raditi i trpjeti za Boga, a kad se desi prilika, tu odluku i ostvariti.

Što se tiče naših djela, koja treba da izlaze iz ljubavi prema Bogu, primjećuje sv. Grgur: Ljubav prema Bogu nije nikad besposlena. Ako je tko ima, čini velike stvari, a ako se krati činiti velike stvari, onda to nije nikakva ljubav. Spasitelj ispoređuje ljubav vatri. Nijedan od prirodnih elemenata nije tako djelotvoran kao vatra. Tako isto i ljubav, kad se nalazi u srcu, ne pušta čovjeka nikad na miru, nego ga neprestano potiče, da čini velika djela za svog dragog Gospodina. Ako se mi istinski brinemo da steknemo savršenost, ako nam je uistinu stalo do spasa bližnjega, ako se ne bojimo nikakvih teškoća, naprezanja i troškova, da bližnjemu pomognemo tjelesno i duševno, i to sve činimo ne iz vlastite koristi i taštine, nego iz obzira prema Bogu, to je siguran znak, da u našem srcu ima prave ljubavi prema Bogu. Ako su pak naši čini protivni svemu ovome, znak je, da našim srcem ne vlada ljubav prema Bogu, makar se koliko u njemu prelijevala slatka čuvstva.

Kao mjerilo ljubavi prema Bogu navode Sveci patnje. Ovo je mjerilo pouzdano i nikada nas ne vara. Ne možemo zamisliti, da bi patnje netko htio trpjeti iz vlastite koristi ili sebeljublja. Ako ih dakle netko dragovoljno uzme na sebe, sigurno je, da ga na to potiče prava ljubav prema Bogu. O toj ljubavi kaže sv. Augustin: Ništa nije tako tvrdo, i ništa nema takve čvrstoće, da ga snaga ljubavi ne bi mogla smekšati i savinuti. Kakovu snažnu i nenadmašivu ljubav vidimo kod sv. Pavla, sv. Andrije, sv. Terezije i mnogih drugih svetaca. Ako dakle i mi rado podnosimo sve patnje i bolesti, sve uvrede, poruge i progonstva, gubitak časti, dobra i prijatelja, a ljubimo pokoru i mrtvenje, tada smo sigurni, da nam u srcu vlada ljubav prema Bogu.

U BISKUPIJI LOS ANGELOS u SAD-ama broj katoličkih škola se prošle godine povećao za 8. Ukupni broj učenika i učenica u katoličkim pučkim i srednjim školama ove biskupije iznosi 78.422, dok je 1941 g. iznosio samo 32.054. Prema pretprošloj godini broj đaka se je povisio za 7[illegible]27.

Divovi rada

»Što god činite, od srca činite kao Gospodinu, a ne kao ljudima; znajući da ćete od Gospodina primiti za plaću baštinu. Služite Gospodinu Kristu« (Kol. 3,23—24). Tako govori sv. Pismo. A divan primjer daje nam za to jedan jednostavan klesar.

Neki siromašni klesarski pomoćnik u srednjem vijeku imao je na visokoj katedrali, na vrhu tornja isklesati završni kamen u obliku cvjetnog križa. Tjedne i tjedne je sjedio gore u vrtoglavoj visini na skeli, koja se njihala i klesao je i gladio kamen. Ljudi, koji su mimo prolazili, njemu su izgledali kao mravi, a on njima u onoj visini, kao mala ptica, što visoko lebdi. Nijedno oko nije moglo vidjeti, što on radi. Pa i sam njegov poslodavac nije se brinuo za njegov naporni rad, jer je njegov posao ostao sakriven za sva vremena ljudskom oku.

A ovaj siromašni klesar nije ostao ravnodušan. On je klesao sa znojnim čelom i ranjavim rukama, kao da radi ures za kraljevsku krunu, koju će kralj nositi između stotina tisuća ljudi. Nije se brinuo, što će reći ljudi, kad se uveče među njima protiskivao sa zamazanim radnim odijelom. Njegova duša nije ništa pružala; i to duša, koju je on uklesavao svakim udarcem dijleta u taj križni cvijet. Ovu je dušu on darovao u svojem djelu onomu, čije će sunce odsada danju obasjavati kroz stotine godina ovaj križni cvijet, a blage će ga zvijezde u sanenim noćima svojim blijedim svijetlom okruživati.

Ovaj je jednostavni klesar na svoj način vršio Apostolovu riječ: »Što činite, činite od srca kao za Gospodina, a ne za ljude.« S tom divnom misli, kojom je vršio svoj zanat, postao je dolsta umjetnikom. Što naime čini pravoga umjetnika umjetnikom, jest, da je svojom nutrinjom zahvaćen i oduševljen za stvar, koju stvara svojim rukama. On se razlikuje od plaćena dnevničara u zlom smislu u tom, što umjetnik ne misli u prvom redu na zaradu, nego na to, da što savršenije izradi svoje djelo.

Ovo visoko shvaćanje rada ne mora biti vlastito samo umjetnicima, nego i tvorničkim radnicima, učiteljima, vojnicima, krojačima, željezničarima, uličnim pometačima i svima, koji svoj posao visoko cijene. Takvo shvaćanje rada je čovjeka dostojno. Da li netko kuje željezo ili prevće ministarske spise; da li jedna gospođa krpa poderane dječje čarape a spretnija surađuje u dobrotvornim uredima, to je pred Bogom i pred svima dobro mislećim ljudima savršeno jednako za prosuđivanje plemenitosti duše i vrijednosti čovjeka. Pita se naime, da li čovjek svoju stvar od srca radi; da li on kod toga posla daje od sebe ono, što je najbolje i najdublje; da li savjesno i veselo ispunja svoju dužnost. Ipak ne ćemo ovdje upotrebiti hladnu riječ »dužnost«.

Ima danas još ljudi, kakav je bio onaj sredovječni klesar, koji tiho, mirno i nečujno rade. Ima ih, koji su se izdignuli visoko iznad surova i sebična poslovnog nagona i smatraju se s požrtvovnim predanjem i nutarnjom odanošću za maleni kotačić, koji svjetski stroj drži u redovnom njegovu toku. Svaki na svom mjestu i u svom radu.

Jedan se osposobljuje za umjetnika na jednom paru dječjih cipelica, koje radi s toliko savjesnosti kao da ih radi za samo Dijete Krista. Njegovu muku i nakanu ne će nikada naplatiti ljudi, ali to ništa ne smeta. On je imao veselje na tom. Među dvjema predstražama na bojnom polju puza sljedi vojnik u rano jutro na rukama i nogama između udaranja granata. On to čini, da otkrije neprijateljsku izvidnicu. Nitko mu nije to zapovjedio. Njega goni vlastiti rodoljubni osjećaj, a to je više nego zapovijed. Neki liječnik jaši žurno u noć i u magli k osamljenom domu, gdje se dogodila neka nesreća. On mora onamo stići prije nego li se nesretnik iskrvari. Dolazi na vrijeme i pomaže. A nakon tri dana uhvatila ga smrtonosna upala pluća. Svi su ovi tihi, fini radnici,koji svoj posao čine savjesno, sa srcem i sa svješću dužnosti.

Što su prema ovim divovima u poslu oni nazovi radnici, koji nikada nisu veseli u svom dnevnom radu. Oni obavljaju svoj dnevni posao tako nemarno i zlo, jer rade samo za plaću, kao tegleće životinje, koje rade samo da zasluže svoju hranu. Oni sačinjavaju onu četu, koja nije nikada zadovoljna, a ne znadu, da se ljudski rad ne može naplatiti ni novcem ni hranom. Ali nikada ne misle na to, da ima jedan viši način, kojim se on naplaćuje.

Imade i plemenitih ljudi, koji ne misle samo na zvučni novac, ali ipak se smatraju prevarenim u svom poslu, u svom uspjehu, jer misle, da se njihova dobromišljena djela niste nezahvalnošću i nerazumijevanjem njihovih susjeda. To su bijednici, jer rade previše za ljude, a premalo za Boga.

Samo onaj, koji radi u duhu srednjovječnoga klesara, taj ne radi ni za ovoga, ni za onoga, ni za danas ni za sutra, nego za Gospodina Boga, koji plod njegova rada rastresa po zemlji kao dragocjeno sjeme. A onda se njegov rad i muke ne gube, jer svoj kraljevski rad s radosnim očima nosi znajući: da ono, što čini, pa bilo najmanje, čini za Gospodina. Krist je naime svojim utjelovljenjem svu ljudsku bijedu uzeo na sebe, i iz ljubavi prema čovjeku sada gleda na svoje prijatelje, da i oni snose svoje poteškoće u istom duhu i s istom nakanom iz ljubavi prema Njemu.

Zato što god znademo i što god korisno činimo, nemojmo zaboraviti, da nam je dužnost, da time pomažemo svijet oslobađati od teškoća, trpljenja i grijeha. Pa makar bili na najsitnijoj točki zemlje, da, i ondje nosimo po koje zrnce ljudske bijede, koja bi možda drugoga svojom teškoćom svalila na zemlju. A mi je uz pomoć Božju pomažemo nositi za njega prikazujući Bogu tako sve svoje teškoće i trpljenja. Ta je nakana naš kraljevski posao, a ujedno i jednom i kraljevska i divna Božja nagrada.

Evanđeoski zakon

Novi ili Evanđeoski zakon, što ga je na svijet donio Isus Krist, određen je za sve ljude svih vremena. Isus Krist je izričito rekao Apostolima: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučavajte sve narode, učeći ih, da drže sve, što sam vam zapovjedio« (Mt 28,19-20).

Kristov zakon ima biti na snazi do konca svijeta tako, da nema više Božjega zakona, koji bi imao doći iza Kristova zakona. Vidi se to jasno iz Božjega obećanja, koje je Bog dao u Starom Zavjetu, da će učiniti Novi Zavjet, koji će ostati do vijeka. Kad Isus Krist govori o osnutku svoga kraljevstva-svoje Crkve, govori jasno o trajanju njezinu do svršetka svijeta: Sv. Petru veli Isus: »Ti si Peter, i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata je paklena ne će nadvladati« (Mt 16,18). Radi toga se i zove sve ovo vrijeme, kroz koje je na snazi Evanđeoski zakon, posljednje vrijeme, jer ništa nova nema više doći na svijet. »I bit će u posljednje dane, govori Gospodin, izlit ću od Duha svoga na svako tijelo« (DAp 2,17). Sv. Ivan Apostol veli vjernicima: »Djeco, posljednje je vrijeme!« (1 Iv 2,18).

Prema tumačenju svetih Otaca sa smrću je Kristovom umro i Stari Zavjet, a na snagu je stupio Novi Zavjet. To znači, da Kristov ili Evanđeoski zakon počima obvezivati ljude od dana smrti Isusove, a to je Veliki petak, kad je Krist na križu izdahnuo. Još jasnije stupa na snagu obveza Kristova zakona na Duhove, kad su se Židovi s raznih krajeva svijeta skupili u Jeruzalemu. Tada su Apostoli dobili od Duha Svetoga dar jezika tako, da su mogli govoriti različitim jezicima, pa su ih svi nazočni mogli svaki u svom jeziku čuti i razumjeti. Uspjeh je propovijedanja na prve Duhove bio tolik, da se je obratilo i pokrstilo oko 3.000 ljudi. To je prva kršćanska općina. To je rođendan Kristove Crkve ili dan osnutka Kristova kraljevstva na zemlji. Toga je dana svečano proglašen svijetu Kristov zakon. Još je većma razglašen Kristov zakon svijetu, kad su si Apostoli četrdeset godina nakon Kristova rođenja podijelili svijet i svaki je od Apostola pošao u sebi određen kraj i tamo propovijedao Kristovu nauku.

Sedamdesete godine nakon Kristova rođenja razoren je Jeruzalem i tom je zgodom oko milijun Židova odvedeno u ropstvo u razne krajeve svijeta. I preko ovih se zarobljenika također svijetu razglasio Kristov zakon. A što se tiče pojedinih ljudi, oni nisu vezani na Kristov zakon tako dugo dok ne saznaju za nj, jer je po narav stvari tako, da se zakon mora najprije upoznati, a onda tek nastupa obveza vršiti zakon.

Sad bi mogao tko pitati: Da li katolička Crkva ima vlast oslobađati ljude od vršenja onih zakona, koje je sam Krist postavio? Činjenica je, da je Isus Krist dao velku vlast svojoj Crkvi. Isus je rekao Petru: »Što god razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima« (Mt 16,19). Međutim ta se vlast odnosi samo na ljudske crkvene zakone. Katolička Crkva, a to znači vrhovna uprava Katoličke Crkve: Sveti Otac Papa i biskupi imaju vlast donositi zakone, kojima će se Gospod Bog većma proslaviti i što više duša spasiti. Te, svoje, zakone mogu Sveti Otac Papa i biskupi mijenjati i dokidati prema vremenu i prilikama, ali u zakone, koje je sam Krist donio, koji su dakle, božanskoga podrijetla, Sveti Otac Papa i biskupi ne diraju i nemaju prava dirati. Jednodušna je nauka svih svetih Otaca i svih bogoslova katoličke Crkve, da se u zakone božanskoga podrijetla ne dira i da ih se ne mijenja. Nikada si u povijesti katolička Crkva nije tu vlast prisvajala i stvarno nikada nije dirala u objavljene ili božanske zakone.

Ali katolička Crkva ima pravo i dužnost ne samo svoje, nego i Božje zakone vjerodostojno tumačiti i u tumačenju Božjih zakona je katolička Crkva nepogrešiva. To znači: Katolička Crkva ima pravo i dužnost svijetu tumačiti, kakav smisao ima koji Božji zakon i koga obvezuje, a koga ne obvezuje; gdje je prekršaj Božjega zakona teški, a gdje laki grijeh.

INDIJSKI BISKUPI su održali u Bangaloru sastanak, s kojeg su uputili poslanicu indijskim katolicima povodom prvih parlamentarnih izbora u Indiji. U poslanici indijski biskupi upozoravaju indijske katolike, da su dužni dati svoj glas onim kandidatima, koji se obvežu, da će se boriti za poštovanje dostojanstva čovječje osobe i njegovu slobodu, za ostvarenje socijalne pravde, za očuvanje prava obitelji te za slobodu vjere i škole. Kako se u Indiji vodi velika propaganda za donošenje zakona o ograničavanju poroda, biskupi upozoravaju vjernike, da je svako umjetno ograničavanje poroda teška povreda prirodnih i Božjih zakona.

KRIST KRALJ

Kriste, Ti si odgovorio Pilatu, da si Kralj. I rekao si njemu, da si zato rođen i zato si došao na svijet, da svjedočiš istinu. I svaki, koji je od istine, sluša glas Tvoj.

Kriste, Kralju naš, Kralju vjekova! Sve Tebi živi, sve se vraća Tebi. Ti si vladar svjetova, i Tvoja je slava neprolazna. Ti si Gospodar, i u Tebi je sva vlast na zemlji i na nebesima.

Ali kraljevstvo Tvoje nije od ovoga svijeta. Teško je bilo ljudima prihvatiti ovu istinu. Teško je bilo i prijateljima Tvojima, da shvate Tajnu Tvojega slavlja. I svi, koji su očekivali, da ćeš na zemlji zavladati i pobijediti, ostadoše zbunjeni, kada vidješe, da si ostao siromah do smrti. Svi, koji su tražili od Tebe sjaj i silu u ovome životu, gledali su, kako i haljinu svukoše s Tebe pod križem i kako Te trnovim vijencem ovjenčaše na zemlji. Jer Ti si pobjednik u duši čovječkovoj. Ti si Kralj, ali u besmrtnome životu, tamo, gdje božanska Pravda doživljuje vječiti triumf — tamo gdje božanska Istina vlada za sve vijekove.

— U NJEMAČKOM GRADU ALTENBERGU listopada pr. g. održala je svoj godišnji kongres Njemačka Katolička Mladež. Bili su prisutni delegati iz Zapadne Njemačke i Zapadnog Berlina. Koliko je jaka ova organizacija vidi se po tome, što u samoj Sjevernoj Poranjskoj i u Westfaliji organizacija broji 350.000 članova.

ANĐEO

Bijeli anđeo prati tvoje djetinjstvo, mala djevojčice. Ti nisi sama i ne znaš, kako je teško samotnome čovjeku. Budiš se na krilu svoga čuvara i primaš zlatne igračke iz čudesne radionice ljubavi. Pružaš ruke za suncem i cvijećem, jer je danas sve tvoje, i svjetlost visina, i život ovoga svijeta. Za tebe su svi putevi u radost i na njima sva čuda, pa kada u večer usneš, anđeoski je cjelov na tvojemu čelu, anđeoska dobrota nad tvojim je snom.

O, najljepši anđeo bdije nad tobom, bezazleno dijete, i prati tvoj prvi nesigurni korak i sve tvoje korake na zemlji. U ruci Tvojega pratioca cvjetaju tvoje radosti, u srcu tvojega velikoga prijatelja naći ćeš jednom i sve svoje suze.

Tvoje je nebo u ovim dobrim očima. Tvoja je zaštita u ovom mocnom okriilju.

Bijeli anđeo, tvoja je mati, mala djevojčice.

PODLISTAK

MARIJA TRAŽI IZGUBLJENOG...

...Po starom običaju spremali su se Židovi o Vazmu na hodočašće u Jeruzalim.

Svetkovina Vazma slavila se sedam dana. Prvi i posljednji dan slavio se najsvečanije, stoga je velik broj pobožnog puka proveo svih sedam dana u Jeruzalimu. Zakonom su bili obvezani samo muškarci hodočastiti, no uvijek su uz muževe polazile žene, mladež i poluodrasla djeca.

Marija i Josip su svake godine u te dane hodočastili u jeruzolimski hram, a kako je Isus navršio 12 godina, odlučili su ovaj put i Njega povesti.

Bilo je još praskozorje, kad su nazarenčani toga dana ustajali. Rumen se pojavila sa istoka, a na ulicama je već bilo živahno. Skoro iz svake kuće izlazili su ljudi. Čvrsto su zabravili kapije i pošli na trg. Ondje su se skupljali. A kad je sunce odskočilo iza nazaretskih bregova, hodočasnici su se svrstali u red.

Prvo su stajali dječaci, za njima muževi, pa majke s djecom, žene i djevojke.

Dječaci su zapjevali psalme, muškarci se preporučiše glasnom molitvom Bogu, i povorka je krenula.

Brzo je za njima ležao u dolini Nazaret. Prošli su nazaretska polja. Ondje su na pašnjacima pastiri čuvali ovce. Jaganjci su meketali i skačući tražili svoje matere, divlje su grlice gukale. Rascvale grane voćaka mirisale finim mirisom, snježiše nježnim laticama. Oko cvijeća zujale pčele.

Bilo je proljetno jutro, toliko slično onome, kad će Krista voditi na Golgotu.

Sada je išao radostan uz svoju Majku.

Marija nije skidala pogleda sa svoga Jedinca. Kad bi opazila, da je umoran ili proznojen, suze su Joj navirale na oči. On ju je uvjeravao, da ne osjeća težinu puta, i da se raduje što uz Nju ide. Tada bi se uz Njegovu radost radovala i Ona. Sagibala se, nježnom kretnjom brisala Mu znoj s čela i ražarenog lica. Kojiput bi Isus požurio nekoliko koraka pred Njome. A Majka bi Ga promatrala. Vidjela je, kako vjetrić polgrava Njegovom valovitom, smeđom kosom, i da je viši od ostale djece njegove dobe. Ponos je ispunio materinsko Srce.

I tako je naporan put tekao ugodno. Večerom su se zaustavljali u selima ili na polju, a zorom kretali dalje, sve dotle, dok se na brijegu ukazao veličanstven jeruzolimski hram.

Marija i Josip su proveli sedam dana u Jeruzolimu. Svaki dan su polazili u hram, molili, prikazivali žrtve. Osmi dan, ranom zorom skupili su se nazarenčani na jerusolimskom trgu i krenuli kući.

Isus je pošao s njima do gradskih vrata i ondje zastao.

Bogomajka je mislila, da je Isus želio kući ići uz svoga Hranioca, koji je išao s muževima, a Josip, da je Isus uz Majku, koja se vraćala sa ženama. Zato su mirno pješačili čitav dan.

Smračilo se. Hodočasnici su odlučili noćiti uz rub šume, jer selo nije bilo na dohvatu. I tu su Josip i Marija opazili, da Isus nije među Njima.

»Sigurno je s dječacima« rekao je Josip i pošao provjeriti svoje nagađanje.

»Nismo Ga vidjeli«, rekli su dječaci, a Josip je požurio muževima. Pitao je i žene. Nitko nije toga dana vidio Isusa.

Josip se zabrinuo, Marija je problijedila, uzdrhtala. Gdje bi mogao biti Isus.

Bogomajka je svoj strah govorila Josipu:

»O, Josipe! Bojim se, jako se bojim. Zar ne znaš da je Herodov sin okrutan kao i otac? Možda su njegovi vojnici saznali za nas, uhvatili i Isusa oteli? Možda Ga u tamnici muče!«

»Nemoj tako, o Marijo! Herod je bio uvjeren, da je još prije 12 godina, kad je dao poklati nevinu djecu, i Isus stradao«.

»Možda je krenuo u Betlehem. Znaš, kako smo često pred Njim pričali o spilji, anđelima, pastirima i mudracima. Možda je želio vidjeti betlehemske pašnjake«...

»Ne, Marijo! On bi nam Svoju želju rekao i molio da Ga onamo odvedemo«.

Marija je časak šutjela, razmišljala i rekla:

»Možda je pošao u pustinju. Znaš da ondje živi Elizabetin Ivan. Možda je Isus želio njega vidjeti«.

»Ne, Marijo! Nešto je drugo, ali nemojmo oklijevati, podimo natrag, potražit ćemo Ga. Ja sam kriv, ja, što se je Dijete izgubilo. Mislio sam uz Tebe je«.

NEDJELJA SEDAMDESETNICA

10. II. 1952.

Današnje sv. Evanđelje donosi priču Isusovu o poslenicima u vinogradu (Mat. 20, 1—16). Gospodar je izišao rano ujutro na trg, da najmi poslenike u svoj vinograd. Izašao je ponovno oko treće, šeste i devete ure i poslao i njih u svoj vinograd. Napokon i one, koje je našao oko jedanaeste ure, poslao je da u vinogradu rade. Kad je padala noć, dođoše radnici po plaću, i svi su dobili jednako, i oni, koji su cijeli dan radili, kao i oni, koji su jednu uru radili. Oni prvi počeše mrmljati, a gospodar im reče: Ne činim Vam krivo. Nismo li se pogodili po dinar? Ja hoću i ovom posljednjem da dadem kao i Tebi. Zašto si zavidan, ako sam ja dobar. Tako će posljednji biti prvi, a prvi posljednji, jer je mnogo zvanih, a malo izabranih.

1. »Izađe rano, da najmi radnike za svoj vinograd«. Radnici smo mi, a vinograd je naše zvanje. U svom zvanju treba da budemo marljivi, savjesni i solidni. Koji radnik ima ta svojstva, ne će nikad ostati bez posla i kruha. Nemarnog radnika nitko ne treba, a za marljivim i savjesnim svi se otimaju. Rad je najplemenitiji i najpravedniji način uzdržavanja našeg života. Tko ne će da radi, ne treba da jede, veli sv. Pavao. Vršeći savjesno svoje zvanje, vršimo time Božju volju, i tako nam naš rad služi na duhovno usavršenje.

2. Vinograd je i naša duša. Pozvani smo, da ga okopamo, obrezujemo, čistimo, njegujemo, da nam donese obilan rod. Svaki dan treba da iskorjenjujemo svoje pogreške, velike, male, da se vježbamo u kreposti i da hrlimo k savršenosti. Svaki dan treba da budemo sve više Bogu slični. Kad dođe konac naših dana, da možemo uzdignute glave i bez ikakova straha očekivati gospodara, da nam plati naš trud.

3. »Stanu mrmljati: Ovi posljednji radili su jednu uru i izjednačio si ih s nama«. To je bila dobrota Božja. Pred Bogom više vrijedi revnost, žar i čista nakana u poslu, nego duge godine. Razbojnik je postao savršen jednim činom kajanja i stekao raj, a javna grešnica dobila oproštenje, jer je imala veliku ljubav. Nemojmo dakle služiti Bogu mlako, bez volje, nego revno i s puno topline, da zaslužimo biti prvi, a ne posljednji.

4. »Mnogo je zvanih, a malo izabranih.« Svi smo zvani. Dođite k meni svi. Idite po svem svijetu ... I ja sam zvan, a da li sam i izabran? Bog daje svakome milost, da može biti izabran, a da li ću to biti, ovisi o meni. Trudit ću se, da mi misli budu lijepe, riječi dobre i djela sveta, i da otkinem srce od zemaljske sreće, i prionem uz nebeske radosti.

SLIKA KRALJICE NEBESKE U ZAGREBU

Na području grada Zagreba mnogo se štuju dvije čudotvorne slike Majke Božje. Pred jednom i drugom svaki ćeš dan vidjeti mnoštvo vjernika, koji nebeskoj Majci uzdižu molitve, upravljaju tople vapaje, pale svijeće i kite ih miomirisnim cvijećem. Prva od njih jest Majka Božja od Kamenitih vrata u gornjem gradu, a druga Majka Božja »Kraljica nebeska« u prvostolnoj crkvi.

Te slike poznate su gotovo svima Zagrepčanima, a možda ne će svatko znati, da su se obje, navlastito druga, pokazale čudotvornima baš u požaru.

Za Majku Božju od Kamenitih vrata više manje svatko zna, da je u noći 30. svibnja 1731., dok je silan požar uništio 82 kuće u gornjem gradu, 12 na Kaptolu i 12 na Opatovini, pa je u prah obratio i sve pokućstvo u kući na Kamenitim vratima, gdje se nalazila sveta slika, pače i okvir u kojem je slika stala, ali je sama slika u pepelu ostala neoštećena. Od tada je počelo njezino javno štovanje u kapelici pod svodom Kamenitih vrata na oltaru, što ga je malo kasnije podigla pobožna udovica Modlar. Ta je kapelica tekom vremena više puta obnavljana i poljepšavana.

Nešto slična 25 godina ranije dogodilo se i s drugom slikom. Kako se vidi iz latinskog natpisa nad slikom, koji glasi: »Usred ognja nisam izgorjela 1706.«, ta je slika bila g. 1706. u požaru. Imovnik (inventar) prvostolne crkve u Zagrebu, napravljen po ranijim imovnicima g 1897. i popunjen g. 1915., kaže nam o tom nešto više, naime da je sveta slika g. 1706., nakon što je vatra Vernićevu kuću pretvorila u pepeo, nađena neoštećena. Taj Vernić zacijelo nije drugi, nego Franjo Vernić, kanonik prvostolne crkve u Zagrebu, koji je g. 1697. postao kanonikom, g. 1708. zahvalio se na kanonikatu, a g. 1717. postao srijemskim biskupom. Nakon ovoga čudesnog sačuvanja u požaru počelo je javno štovanje i ove svete slike.

Sveta slika je djelo ranog baroka 17. st., dok je okvir, u kojem se nalazi, djelo 18. st. Izrađena je na platnu. Kako se kaže u imovniku, ime joj je »Kraljica nebeska« (Regina coeli). Bl. Dj. Marija tu je prikazana zaista kao takova. Sjedi na prijestolju, s krunom na glavi. U desnoj ruci drži kraljevsko žezlo, a na lijevoj Dijete Isusa, komu je na krilu kugla zemaljska, t. j. svijet, nad kojim vlada kao Kraljica.

U sadašnjoj prvostolnoj crkvi, nakon obnove poslije potresa g. 1880., sveta slika nalazi se na posljednjem oltaru odozdo, prvom pri ulazu u crkvu, s desne strane. Oltar još nije potpuno izrađen, jer na nj imaju doći okolo Majke Božje likovi hrvatskih Blaženika, i u tu svrhu već podavno počeli su se sabirati milodari. Menza oltara načinjena je g. 1885., a ograda ispred oltara g. 1889. Na oltaru su dva piramidna relikvijara stila rokoko, s relikvijama Sv. Mučenika.

Majka Božja kao Kraljica nebeska, a i kao Kraljica Hrvata u hrv. prijestolnici i u hrv. prvostolnoj crkvi, bdije nad svojim narodom, prima njegove molitve, uslišava njegove vapaje i pritječe mu u pomoć u svima potrebama. Idite k Njoj!

Svetost je ljubav

»Mi ljubimo Boga, jer nas je On najprije ljubio« (I. Iv. 4, 19).

Već je u Starom Zavjetu Bog rekao čovjeku: Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svim silama svojim« (V. Mojs. 6, 5).

Isus je ponovio tu zapovijed.

Apostoli su propovijedali tu istinu svim narodima. »Bog je Ljubav«, kaže sv. Ivan, »i koji ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog ostaje u njemu« (I. Iv. 4, 16).

»Povrh svega toga«, kaže sv. Pavao, »imajte ljubav, koja je najsavršenija veza« (Kološ. 3, 14).

»Ljubite svim svojim silama, to je zapovijed, to je jedini cilj čovjeka na zemlji, to je svetost (sv. Augustin).

Biti svet, ne znači dakle, činiti čudesa, nego samo ljubiti Isusa svim srcem svojim; potpuno Mu se predati i čvrsto vjerovati u Njegovu ljubav.

Biti svet ne znači biti izuzet od grijeha, nego samo ne griješiti iz zloće; ne ljubiti svoje pogreške; poslije svake slaboće baciti se Isusu u naručaj i tražiti, da nas izliječi.

Biti svet ne znači, oslabiti se trapljenjima, ni sakriti se usred pustinje.

Sve je to daleko od svetosti. Biti svet, znači mirno se dati na izvršivanje svojih staleških dužnosti, da ugodimo Isusu; strpljivo podnositi nevolje života, da Mu omilimo; dati Mu punu slobodu, da raspolaže našim duševnim i tjelesnim sposobnostima, našim zdravljem i svim dobrima.

Isus traži samo srce. Kad Ga ljubimo, sve ide dobro. Genoveva i Paškval Baylon bili su pastiri, a postali su sveci. Izidor je bio seljak, Zita sluškinja, Krispin postolar, Benedikt Labre prosjak ... Nije to važno! Svi su oni imali istu brigu: Ljubili su savršeno Isusa, a sebe su zaboravili.

Zar bi ti htio drukčije učiniti? Ne bi li se i ti mogao priključiti četama odvažnih duša iz svih zvanja, dobi i svih krajeva? Četama, koje sačinjavaju počasne dvorjanike Isusa Kralja?

I tebe On želi učiniti svecem. Zove te k sebi, poziva te u krilo svoje ljubavi. Ne boj se svoje slaboće i svoje nestalnosti; Isus je dobar i moćan; u jedan čas On može popraviti tvoju prošlost. Pusti se, da te privuče Njegova milost. On će te učiniti žrtvom svoje ljubavi. Tajna, kako ćemo zarobiti Srce Isusovo i kako ćemo od Njega sve dobiti, jest, da nikada ne posumnjamo u Njegovu dobrotu.

Ljubav je glavno kod kršćana

Misionar-pisac Stanley Jones opisao je u knjizi »Krist na indijskoj cesti« svoj razgovor sa slavnim Mahatmom Gandhijem, dugogodišnjim vođom Indijaca.

»Meni je mnogo stalo do toga, rekao je misionar Gandhiju, da se kršćanstvo u Indiji udomaći, tako da se više ne osjeća stranim tijelom, da se više ne izjednačuje s tuđim narodom i nekom tuđom vladom. Želio bih, da ono postane dijelom nacionalnog života Indije i da njegove snage postanu djelotvorne u izgradnji i obnovi zemlje. Što biste vi savjetovali, da učinimo, kako bi se to omogućilo?«

Gandhi je razmislio i onda sasvim ozbiljno odgovorio:

»Kao prvo bih savjetovao, da kršćani počnu međusobno živjeti poput Isusa Krista. Drugo bih vam savjetovao, da vi svoju vjeru ostvarujete, a da njoj ne nanosite silu i da je ne nagrđujete. Treće bih predložio, da težište stavite u ljubav, jer ljubav je središte i duša kršćanstva.««

U ENGLESKOJ je od 1. siječnja obrazovana nova provincija bosih Karmelićana, jer je tamo osnovan sedmi karmelićanski samostan. Bosi Karmelićani u Engleskoj su dosada pripadali irskoj provinciji.

»Ah, Josipe, ne Ti, ja sam svemu kriva«, zajecala je Marija.

Hodočašnici su se spremali na počinak, a Marija i Josip su po mjesečini krenuli natrag. Išli su svu noć i ujutro stigli u Jeruzolim.

Obašli su uzalud trgove i ulice i odlučili pitati po kućama. Josip je kucao na vratima, a kada bi tko izašao Marija je pitala:

»Jeste li vidjeli stranog Dječaka? Je li se možda kod vas navratio moj Sin?«

Ne, ne, nikakovog stranog dječaka nisu vidjeli, nitko nije prije njih kucao kod njih. Na mnoga su vrata kucali, svuda čuli isti odgovor. Napokon jedna žena zapita Mariju: Kako izgleda Tvoj Sin?« Ima li kakovo posebno obilježje?

Mariji zasja lice čežnjom i Ona reče: »O, ima, ima! Moj Najmiliji je bijel i rumen, i odabran među tisućama i tisućama« ...

Tada se žena sjeti: »Kod mene je ovih dana kucao Dječak, toliko lijep, toliko mio, da mi je osvojio srce. Prosio je milostinju, a kada sam Mu dar pružila, osjetila sam radost i neko osobito smirenje. Samo mi je teško bilo, što je to divno Dijete osamljeno i bespomoćno.

»To je bio On, to je samo On«, obradovala se Marija. »A znaš li možda, draga sestro, kamo je krenuo?«

»Ne znam, ali ne boj se! On mi se čini tako mudar i sabran, da Mu se ne će nesreća dogoditi«, rekla je žena na rastanku. — »I Bog vam pomogao«.

»Možda je otišao u nahodište, da podijeli sirotinji, što su Mu ljudi darovali« rekao je Josip kada su zašli za ugao.

»Možda je ondje«, šapnula je Marija. Bila je iscrpljena, tri dana nije jela, tri noći nije oka stisnula.

Unišli su u nahodište. Ponovili pitanje.

Jest. Ondje je bio takav Dječak. Obašao je siromahe. Tješio žalosne. Dijelio je milostinju. Ne, oni se ne varaju, baš je takav Dječak bio, kako ga oni opisuju. Neka se ne boje. Sigurno je u Jeruzolimu.

Marija je kliknula:

»Josipe, Josipe! Hajdemo u hram«.

I najednom im postade jasno, da će Krista ondje naći.

IZ BIBLIJE:

Danijelovo tumačenje Nabukodonosorova sna

Na dvoru babilonskoga kralja Nabukodonosora živio je prorok Daniel, koji je bio odveden u Babiloniju prigodom prvog preseljenja Židova u babilonsko sužanjstvo g. 605 pr. Kr. Pošto je on kao prorok bio Božjim Duhom nadahnut, odlikovao se velikom mudrošću, te je uživao i pred samim kraljem velik ugled.

Jednom usne kralj Nabukodonosor čudnovat san. Kralj dozove sve mudrace svoga kraljevstva, da mu najprije kažu, što je usnio, a zatim da mu protumače što znači njegov san. Mudraci rekoše kralju: »Nema pod nebom čovjeka, koji bi mogao izvršiti, što ti tražiš. Nego ti nama ispripovijedaj svoj san, a mi ćemo ti ga objasniti«. Kralj im na to odvrati: »Ako mi ne kažete, što sam usnio, znam, da mi ne ćete moći ni protumačiti san, nego me kanite prevariti, pa zato ćete svi poginuti«. I kralj je odmah odredio, da se svi mudraci pobiju.

Kad je to saznao Daniel, došao je kralju i rekao mu, neka mu dade malo vremena, pa će mu reći san i njegovo značenje. Potom se Daniel sa svojim drugovima Ananijom, Misaelom i Azarijom pomoli Bogu za rasvjetljenje, i Bog mu objavi kraljev san i njegovo značenje. Daniel dođe pred kralja Nabukodonosora i reče mu: »Tajnu, koju si tražio, da ti se objasni, ne mogu otkriti svi mudraci tvoga kraljevstva. Ali ima na nebu Bog, koji otkriva tajne, i koji je Tebi javio, što će se dogoditi u budućim vremenima. Tu je tajnu Bog i meni objavio. Ti si, kralju, vidio u snu veliki lik. Glava mu je bila od zlata, prsa i ruke od srebra, trbuh i bedra od mjedi, noge od željeza, a stopala dijelom od željeza, dijelom od gline. Potom si vidio, kako se bez čovječje ruke otkinuo od gore veliki kamen i udario o noge lika tako, da se ovaj sav satro u prah, a od kamena nastala je velika gora, koja je ispunila svu zemlju. To je viđenje sna, a sada slijedi njegovo značenje. Zlatna glava toga lika znači tvoje kraljevstvo, njegovu slavu i moć. Srebrene ruke i prsa znače kraljevstvo, koje će doći poslije tebe, i ne će više biti tako slavno. Treće kraljevstvo znače mjedeni dijelovi toga lika, te će vladati cijelom zemljom. Željezne noge sa stopalima, u kojima je pomiješana glina, znače četvrto kraljevstvo, razdijeljeno na dva dijela. Ono će isprva biti snažno kao željezo, ali pod kraj bit će trošno i klimavo. Kamen, koji se odvalio i smrvio veliki lik, znači, da će Bog na razvalinama svih tih kraljevstava osnovati novo kraljevstvo, koje će trajati dovijeka«.

Tada se kralj Nabukodonosor pokloni Danielu i reče: »Zaista, tvoj je Bog veći od svih bogova, kad si mi mogao otkriti tu tajnu!« Za nagradu postavi Daniela svojim vrhovnim savjetnikom nad svim knezovima i mudracima.

Danielovo proroštvo se u povijesti točno ispunilo. Poslije slavnog babilonskog kraljevstva slijedilo je perzijsko kraljevstvo, koje je g. 538. pr. Kr. osvojilo Babiloniju. Perzijsko kraljevstvo bilo je srušeno od macedonskog kralja Aleksandra Velikoga g. 333. pr. Kr., kad je pobijedio u bitci kod Issos-a perzijskoga kralja Darija III. Poslije smrti Aleksandra Velikoga 323. g. pr. Kr.) razdijelilo se njegovo kraljevstvo na troje, tako da su ona postala doskora sasvim ovisna od rimskog carstva. Rimsko carstvo podijelilo se na istočno i zapadno, te je propalo pod kraj 5. stoljeća poslije Krista. Na njegovim razvalinama osnovano je novo duhovno kraljevstvo Kristove Crkve, kojemu je Krist zajamčio, da će trajati dovijeka.

SVETIŠTE MAJKE BOŽJE U SOTINU kod Vukovara veoma je stradalo u prošlom ratu. Međutim su stigli mnogi darovi za popravak te crkve iz: gornje Hrvatske, Bosne, Dalmacije, Istre i Slavonije. Sada je crkva pod krovom, ali još uvijek bez stropa, tornja, klupa i pravih prozora. Postoje dakle zidovi, krov i oltar sa čudotvornom slikom Majke Božje Pomoćnice, a sve drugo vapije za pomoć.

BISKUPIJA RANCHI u Indiji broji 54 misijske postaje i 371.000 vjernika i katekumena. U ovoj biskupiji postoje 854 katoličke pučke škole, 62 katoličke srednje škole, 12 katoličkih visokih škola, 7 katoličkih učiteljskih škola, 20 katoličkih industrijskih škola i 2 katolička sveučilišna kolegijuma. Pošto je u ovoj biskupiji stanovništvo skoro isključivo seljačko, misionari su se bavili njihovim gospodarskim i socijalnim problemima. Mnogo su doprinijeli, da se na pravednoj osnovi riješi odnošaj između velikih zemljišnih posjednika i seljačkih zakupnika tako, da je sadašnji indijski predsjednik republike Deshatri Rajenda Prasad 1936. g. izjavio: »U oblasti Ranchi postoje najbolji odnosi između vlasnika zemljišta i zakupnika. Ovo je zasluga misionara, koji su mnogo radili na ovome polju. Oni su doprinijeli, da je vlada donijela vrlo dobar zakon o zakupu zemljišta.« Misionari su u ovom kraju mnogo uradili i na tome, da seljački svijet oslobodi kamatnjaka i zelenaša. U tom cilju oni su još 1909. počeli osnivati seljačke zadruge, kojih sada ima 700.

U TOKIJU je više od 1.000 studenata prisustvovalo konferenciji, koju je na tokijskom sveučilištu održao o. F. Ks. Boscha D. I. o temi: »Seksualna moralnost u životu studenata«. Predsjednik tokijskog sveučilišta pismeno se je zahvalio o. Boschu za održanu konferenciju. Interesantno je spomenuti, da od 23.000 studenata, koji pohađaju ovo sveučilište, samo njih 26 su katolici.

Zemaljska kugla

Zemlja je kugla s promjerom od 12.756 km, a opsegom 40.000 km.

Ima i danas ljudi, koji to teško vjeruju, jer naše oči vide drugčije. Zemlja našem oku izgleda velika naborana ploha, a neki opet kažu: tko je mjerio od jednog kraja do drugoga, od površine do središta Zemlje, pa dalje na drugu stranu do površine (promjer Zemlje) ili unaokolo kugle (opseg).

Gdje god stajali na Zemljinoj površini: na moru, na ravnoj dolini, ili na visokom vrhuncu, svugdje vidno polje na obzoru (horizontu) imade oblik kruga, a to jedino može da se opaža na kugli.

Za vrijeme svake pomrčine Mjeseca, kad ovaj ulazi u sjenu Zemlje, vidi se, da je rub sjene okrugao — i to je odraz Zemljine kugle.

Putujući po Zemlji uvijek u istom pravcu, doći ćemo na isto mjesto, odakle smo se uputili. Ovo je, osobito u novije doba, ostvarenim putovanjima dokazano.

Nepobitni dokaz o obliku i veličini Zemlje izveden je — malo čudno izgleda — pomoću zvijezda nekretnica. Najbliža zvijezda nekretnica nalazi se od nas daleko 4,27 godina svjetlosti ili 270.000 puta dalje nego naše Sunce. Zbog te ogromne udaljenosti, mi sa Zemlje vidimo zvijezde nekretnice uvijek na istim mjestima nebeske kugle, znači: kod okretanja nebeske kugle njihov međusobni razmak ostaje nepromijenjen. Putovali mi u bilo kojem pravcu i ma koliko daleko po zemaljskoj površini, sve zvijezde ostaju nepomaknute u svojim zviježđima — kad god ih vidimo nad horizontom.

Točke, koje se nalaze na sjevernom i južnom polu (na vrhovima osi), stoje na [illegible] Na sjevernom nebeskom polu nalazi se poznata *Polarna zvijezda*. U našim krajevima vidimo je u visini oko 45° nad sjevernom točkom horizonta. Ona stoji uvijek gotovo na istome mjestu i pravac povučen od nje do našeg oka i dalje pod horizont do južnog pola neba predstavlja pravac, oko kojega se prividno okreće nebeski svod sa svim zvijezdama i to od istoka prema zapadu.

Ljudi su davno opazili, da putujući po Zemlji, na pr. prema sjeveru, stalno se izdiže Polarna zvijezda — Sjevernjača, koja svijetli na nebeskom polu dok putujući prema jugu Polarna zvijezda se približava horizontu i to: proputovavši svakih 111 1/9 km Polarnica uzađe, odnosno siđe točno za 1 stupanj. To je jedino uslijed toga, što je naša Zemlja *kugla*, pak se putujući po njoj uvijek u pravcu putovanja na sjever pomalo spušta tlo, odnosno naš horizont, koji nam se u obliku okruglog ruba proteže prividno čak do površine nebeske kugle i nama se pričinja kao da se uspinje Polarna zvijezda, na protivnoj se strani rub horizonta diže.

Isto tako utvrđeno je, da putujući na ekvatoru Zemlje put istoka i proputovavši svakih 111 1/9 km određena zvijezda nekretnica kulminira (nalazi se na najvišoj točki) 4 zvjezdane minute *ranije*, a obratno putujući 111 1/9 km prema zapadu zvijezda nekretnica kulminira 4 zvjezdane minute *kasnije*. Budući da svaka zvijezda nekretnica opiše svoj krug na svodu nebeskom u 24 zvjezdana sata, to razmak od 4 minute odgovara točno 1/360-om dijelu kruga ili 1 kutnom stupnju.

Po tome proizlazi da naša Zemlja imade oblik kugle, čiji svaki stupanj na ekvatoru i meridijanu iznosi 11 1/9 km. Pošto svaka kugla u opsegu mjeri 360 stupanja, izlazi da je opseg velik 360 puta 11 1/9 km jednako 40.000 km. Po tome je pak običnom geometrijskom formulom izračunato, da je promjer naše Zemlje velik 12.756 km, dok polumjer Zemlje (pravac od površine do središta Zemlje) iznosi 6.378 km. Točnim je mjerenjem utvrđeno, da je naša Zemlja na polovima nešto spljoštena i to samo 1/297 dio njezina ekvatorskog promjera.

Ono, što je izgledalo nemoguće, postalo je moguće: Zemlja je točnim mjerenjem kutova i uz pomoć astronomske ure izmjerena i to uz pomoć svijetlih točaka, zvijezda, na svodu nebeskome. Zemaljska kugla lebdi slobodno u prostoru, kao što slobodno lebde i sva ostala nebeska tjelesa.

Zemlja je u prirodi po svojoj površini naborana; bregovi i doline, pa velike i duboke jame, ispunjene vodom oceana i mora su te bore. No najviši vrhunac na Zemlji i najveća dubina oceana tako su sitni prema veličini Zemlje, da bi oni na globusu od 12 cm promjera predstavljali tek jedno zrnce praha manjeg od 1/10 milimetra. Naša je Zemlja sa svim svojim neravnostima tla, razmjerno glatka kugla, baš kao što je prikazuje školski globus. A što je tek čovjek na toj tankoj korici zemaljskoj!

Iz katoličkog svijeta

POVODOM ENCIKLIČKOG PISMA sv. Oca, kojim je pozvao katolike svijeta, da 1951. godine brojnije i pobožnije sudjeluju u listopadskom moljenju sv. Krunice, inicijator pokreta »Sv. krunicu u obitelj« američki svećenik Patrick Peyton izvršio je veliko agitaciono putovanje kroz devet federalnih američkih država i prešao u aeroplanu oko 40.000 km. U ovoj akciji je bilo angažirano 60.000 ljudi, koji su sistematski posjećivali pojedine obitelji pozivajući ih, da se priključe kruničarskom pokretu, dok je samom akcijom upravljalo 3.000 svećenika u 800 župa. Vlč. Peyton je izjavio, da je u četiri godine, otkako je započeo kruničarskom akcijom, 5,000.000 osoba u Kanadi, Engleskoj i Sjedinjenim Američkim Državama pristupilo ovom pokretu. U studenom je vlč. Peyton otputovao u Australiju da na poziv tamošnjeg katoličkog episkopata propagira kruničarski pokret među australijskim katolicima.

HISTORIJSKI DOKUMENTI o diplomatskim odnosima između Vatikana i Sjedinjenih Država objavljeni su prošle godine iz arhiva državnog departementa SAD. Materijali obuhvaćaju korespondenciju od g. 1797.—1867.

U EGIPTU demonstranti protiv engleskih trupa, smještenih u zoni sueskog kanala, oštetili su i kršćanske objekte u Egiptu. Prilikom demonstracija nekoliko je kršćanskih crkava bilo napadnuto kamenjem, dok su druge djelomično opljačkane. Neznatno je oštećena i zgrada nuncijature. Demonstranti su nosili parole »Danas Englezi, sutra kršćani« — »Samo jedna vjera u Egiptu-Islam«.

MALO SJEMENIŠTE u afričkom gradu Mugera (Urunda) proslavilo je 16. kolovoza pr. g. 25. godišnjicu svoga rada zaređivanjem za đakona 8 njegovih pitomaca. Od 1926. ovo sjemenište je dalo 27 svećenika, 39 njegovih pitomaca se sada nalazi u teologiji, dok sjemenište sada broji 166 pitomaca.

U INDIJSKOM GRADU MADRASU osnovano je katoličko društvo za filmsku produkciju pod pokroviteljstvom J. L. P. Roche di Victoria, ministra prehrane. Jedan od direktora ovih društava je salezijanac o. J. Carrero.

RADIO POSTAJA indijskog mjesta Goa uvela je među svoje emisije katolički sat, koji se daje svake večeri od 8 do 8 i pol sati. Prvi dio emisije sadrži vijesti iz katoličkog svijeta, a zatim se odgovara na razna pitanja vjerskog sadržaja upućena uredništvu ovoga sata, dok se na kraju govori o raznim aktuelnim kulturnim i socijalnim pitanjima. Urednik ovoga sata je o. Hugo Mc Glmbey, salezijanac.

NA KAROLINSKOM I MARSHALL otočju u Tihom Oceanu živi 48.000 stanovnika, od kojih su 18.301 katolik. Za vrijeme rata Japanci su bili okupirali ove otoke te katoličkim misionarima zabranili svako djelovanje na ovom području, a 4 svećenika i 2 brata lajika Družbe Isusove osudili na smrt strijeljanjem. Crkve i ostale crkvene zgrade su bile za vrijeme rata skoro sve uništene. Poslije rata ostalo je još bilo na životu 6 svećenika, 8 braće lajika i 12 sestara. Američki Isusovci su poslije rata pritekli u pomoć misionarima, koji su se s velikim uspjehom prihvatili obnove onoga, što je rat bio uništio.

NA CEYLONU su Braća kršćanske škole svečano proslavili treću stogodišnjicu osnivanja svoga reda, čiji je utemeljitelj sv. Ivan de la Salle. Svečanosti su među ostalima prisustvovali ministar unutrašnjih poslova, ministar prosvjete, predsjednik Senata i druge ugledne ličnosti ceylonskog javnog života. Na Ceylonu Braća kršćanske škole uzdržavaju 9 škola s 8.086 pitomaca, od kojih 5.482 katolika. Broj braće iznosi 71. Djelovanje Braće kršćanske škole proteže se i na Afriku, Palestinu, Libanon, Burmu, Maleziju, Indokinu, Hongkong, Filipine, Japan. Na ovome području Braća uzdržavaju 150 škola s 60.000 pitomaca. Red Braće kršćanske škole broji na cijelom svijetu ukupno 21.000 članova.

U PROTESTU, koji su indijski biskupi uputili svojoj vladi proti namjeravanom uvođenju ograničenja poroda, među ostalim se kaže: »Prvenstveni cilj braka je umnožavanje ljudskog roda. Svojevoljno sprečavanje poroda je zločin, koji se može usporediti samo s umorstvom. U interesu društvenog života i moralne discipline od najveće je važnosti, da se poštuju prirodni zakoni. Ne samo Katolička Crkva, nego i indijska tradicija je uvijek branila sveti značaj života i obitelji.« Katolički liječnici i katolički kemičari u Indiji su zaključili, da održe kongres, da bi prosvjedovali protiv namjere donošenja zakona o ograničavanju poroda.

— **FRANCUSKI PARLAMENT**, kako smo već javili, izglasao je školski zakon, prema kojem će država plaćati državnim slobodnim školama tromjesečno po 1.000 franaka za svako dijete, koje pohađa školu. Francuski katolici su dosada uz godišnji trošak oko 75 milijardi franaka uzdržavali 10.715 pučkih škola s oko milijun učenika i 34.487 učitelja; 1.739 srednjih škola sa 312.000 učenika i 22.952 profesora; 1.030 stručnih škola sa 115.000 učenika. Katolička sveučilišta u Francuskoj pohađa 24.500 studenata. Pošto se izglasani zakon odnosi samo na pučke škole znači, da će francuski katolici dobivati od države samo oko 4 milijarde franaka godišnje kao pomoć za izdržavanje, dok će francuski katolici morati i dalje doprinositi samo za svoje škole od preko 24 milijarde franaka. Ova svota se priskrbljuje dobrovoljnim doprinosom francuskih katolika, pak je to dokaz njihove visoke katoličke svijesti.

POVODOM 25-GODIŠNJICE rada Međunarodnog kolegija bosih karmelićana sv. Otac je 23. rujna 1951 godine primio u audijenciju brojne predstavnike ovoga reda na čelu s generalnim prepozitom reda o. Silverijem od sv. Terezije i članovima generalnog definitorija. Sv. Otac je prisutnima održao govor na latinskom jeziku o tri redovnička zavjeta.

APOSTOLSKI VIKARIJAT u Whitchorse u Kanadi zauzima onaj dio Kanade, koji graniči s Aljaskom. Ovaj apostolski vikarijat ima 13 misijskih postaja s 27 misionara svećenika i 25 sestara. ČČ.SS. upravljaju s dva konvikta i 6 škola za vanjske učenike. Pred 15 godina ovaj je vikarijat imao samo dvije misijske postaje s tri misionara.

SVETI OTAC PIJO XII. primio je 16. studenoga pr. god. u svečanu audijenciju novog finskog poslanika kod Svete Stolice Dr. Ake Henrika Gortza. Poslije završetka službene ceremonije Sv. Otac je pozvao finskog poslanika u svoju privatnu biblioteku i tamo se zadržao s njim u dužem srdačnom razgovoru.

U TEHERANU, glavnom gradu Perzije osnovan je modern zavod za gluhonijeme darežljivošću katolikinje Mansour Nizzal. Ovo je prvi zavod ove vrsti u Perziji. Inače katolika u Perziji ima samo oko 30.000, ali je njihov kulturni utjecaj dosta velik. U Teheranu katolici uzdržavaju pet škola od kojih dvije za dječake, a tri za djevojčice.

U TOKIJU, glavnom gradu Japana nadbiskup msgr. Doi na svečan način je otvorio novi redemptoristički samostan, dok je apostolski delegat u Japanu msgr. Fürstenberg svečano blagoslovio novo salezijansko sjemenište na periferiji Tokija. Blagoslovu sjemeništa su prisustvovali i predstavnici grada, pak je tom prilikom načelnik Tokija održao govor.

BELGIJSKI KATOLICI su g. 1903. na inicijativu biv. kralja Leopolda II. odlučili da na spomen 75. godišnjice belgijske nezavisnosti podignu zavjetnu crkvu Presvetom Srcu Isusovu. Dne 16. rujna 1951. veličanstvenu Baziliku je posvetio nadbiskup-kardinal Malinesa uz prisutsvo svih belgijskih biskupa, najviših predstavnika vlasti, predstavnika prijateljskih naroda i ogromnog mnoštva vjernika. Bazilika je duga 167 m, široka 108 m i visoka 100 m, a može primiti 25.000 vjernika.

NA OTVARANJE sveučilišne godine na katoličkom sveučilištu u Lublinu (Poljska), kako se naknadno saznaje, bilo je prisutno 5 poljskih biskupa i primas poljske nadbiskup Višinski. Na sveučilištu školuje se oko 2.000 studenata.

U SINGAPURU su zdravstvene vlasti izdale naredbu, po kojoj članice udruženja katoličkih bolničarki nisu dužne vršiti službu pomaganja liječnicima, kada ovi primjenjuju bilo kakvu liječničku intervenciju, koju Katolička Crkva smatra povredom prirodnih i Božjih zakona.

✝ Naši pokojnici

✝ **BAŠIĆ DON STJEPAN**, kanonik splitskog kaptola, preminuo je, poslije duge i teške bolesti, baš na Božić, na svoj 79. rođendan. On se naime rodio 25. XII. 1873. u Donjemu Docu, u starim Poljicima. Odgajao se za svećenika u Splitu i Zadru, a u Beču je slušao klasičnu filologiju. Vršio je različite službe uvijek u sjemeništu: bio je prefekt, ekonom poslije profesor, kratko i ravnatelj zavoda, dosta godina upravitelj gimnazije. Svima je ostao u veoma lijepoj uspomeni zbog svoje blagosti i dobrote. Počivao u miru s Božjim svećenicima!

Iz kršćanskog nauka

Božja i naša Majka

Prema nekoj prastaroj predaji, koja si u prilog navodi sv. Augustina, k onim riječima Apostolskog Vjerovanja »I u Isusa Krista, Sina njegova jedinorođenoga, Gospodina našega, sv. je Andrija nadodao: »rođena od Marije Djevice«. Od prvih početaka kršćanstva Crkva je Bl. Djevicu Mariju smatrala i častila kao Majku Božju. Ustali su krivi učitelji, koji su pokušali Mariju lišiti toga dostojanstva. Ali su biskupi i narod razgnjevljeni jednoglasno odbili krivu nauku. Pomislimo na onaj ljetni dan g. 431. u Efezu, jedan od najljepših dana u crkvenoj povijesti, kad je više od dvije stotine biskupa izjavilo protiv Nestorija kao članak vjere, da Mariju moramo zaista zvati Majkom Božjom. Klicanju puka nije bilo kraja.

Jest, Marija je ona, od koje je vječna Riječ po vječnoj odluci u punini vremena uzela tijelo. Svojim pristankom na ponudu otkupljenja ona je na neki način omogućila utjelovljenje Sina Božjega. Time je ona postala roditeljkom i hraniteljkom Otkupitelja i njegovom pomoćnicom pri djelu otkupljenja. Kako je nekoć Eva bila Adamu pomocnica kod grijeha, tako je »nova Eva« »drugom Adamu« pomoćnica pri djelu pomirenja. A kako je Marija učestvovala u djelu otkupa, tako je ona ujedno duhovna majka svih onih, koji su Isusovom žrtvom otkupljeni i koji su kao udovi učlanjeni u njegovo otajstveno tijelo. Marija je Majka Otkupiteljeva i Majka otkupljenih: Marija je Majka Otkupiteljeva i Majka naša.

Jer je ona imala postati Majkom Sina Božjega, Bog ju je, primajući za nju unaprijed Spasiteljevo otkupiteljsko djelo, kao jedinog potomka Adamova stvorio bez istočnoga grijeha. Tijelo, koje je imalo postati stanom Sina Božjega, nije smjelo ni za čas stati pod sotonskom vlašću. Ona je bila od početka tako puna milosti, da je za cijeli život ostala čista i od svakog osobnoga grijeha. Ona je Božje remek-djelo, sasvim bez ljage. Sv. Bonaventura kaže: »Bog je mogao stvoriti veći svijet, veće nebo, ali veću majku nije mogao stvoriti.« Ovo svoje remek-djelo Bog je htio zauvijek i potpuno sačuvati nepokvarenim. Zato je On na njoj učinio daljnje čudo, da je ona prije i poslije porođenja svoga božanskog Sina ostala prečista Djevica. Tako se na njoj ispunilo ono, što su unaprijed prorekli Proroci o majci Otkupiteljevoj: »Gle, Djevica će začeti i poroditi Sina« (Is. 7, 14). Ni sama smrt nije smjela narušiti ovo Stvoriteljevo remek-djelo, zato je Bog njezino proslavljeno tijelo odmah po smrti uzeo na nebo.

Tamo ona boravi i vlada, okrunjena za Kraljicu (Pj. nad pj. 4, 8), blizu prijestolja presv. Trojstva, kao kći Boga Oca, Majka Boga Sina, Zaručnica Duha Svetoga, kao Kraljica cijeloga nebeskoga dvora i moćna zagovornica sviju nas.

Što je naravnije nego li častiti Mariju, i to više nego ijednoga sveca u nebu, od srca je ljubiti, upravo onako, kako što djeca ljube svoju majku, za koju znadu, da ih ona beskrajno ljubi. Ne dajmo se zavaravati u tom štovanju i ljubavi, kad neznanje i zloća hoće, da nam ga omraze. Nije istina, da mi Mariji iskazujemo božansku čast. Mi vrlo dobro pravimo razliku, koja postoji između Boga i Njegovih stvorova i Njegova najodličnijeg stvora. Reći, da mi uskraćujemo čast Stvoritelju, kad je iskazujemo Njegovoj Majci, toga ne shvaća nitko nepristran.

Naprotiv, mi Mariju častimo zato, jer je ona Spasiteljeva Majka. Mi se ne stidimo častiti Mariju; stidili bismo se, kad je ne bismo častili.

Mi je zazivamo u svakoj potrebi tijela i duše puni pouzdanja u njezin zagovor kod Boga. Mi se molimo i drugim svecima na nebu s pouzdanjem. Ta oni su Božji prijatelji i mogu nam stoga kod Boga isprositi milosti, oni su naša braća i sestre i žele nam samo dobro. Ali mi se k Mariji utječemo s još većim pouzdanjem; jer ona nije samo Božja prijateljica, već Božja Majka. Ona nam nije sestra, već je ona naša Majka s ljubavlju tako velikom i srdačnom, kakve nema ni jedna majka prema svome djetetu. Mi znademo, da joj se ne molimo uzalud čitav svoj život. »Moli za nas grešnike sada i na času smrti naše.«

UDRUŽENJE AMERIČKIH KATOLIČKIH ODVJETNIKA priređuje već 17 godina u Chicagu svečanu službu Božju početkom nove godine sudskog rada. Ove godine sv. Misa je služena u katedrali Presvetog Imena Isusova, a prisustvovalo je 1.500 sudaca i odvjetnika. Sv. Misi je prisustvovao i chicaški nadbiskup.

Vlasnik i izdavač: Hrvatsko književno Društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Trg kralja Tomislava 21. — Uređuje i za list odgovara: Dr. Janko Oberški, kanonik i sveučilišni profesor Zagreb, Kaptol 7. — Tisak Štamparije »Narodne štampe«, Zagreb, Masarykova ul. 28a. — Broj čekovnog računa uprave lista: 401-963.312. — Pojedini broj stoji 6.— Din.